

ДАМЯН ДАМЯНОВ ПРИКАЗКА

chitanka.info

*До тази нощ бях принц, но омагьосан.
Ориса ме орисницата лоша
чак до смъртта си всяка нощ да нося
една бодлива таралежа кожа.
До тази нощ на таралеж приличах.
Щом слънцето угаснеше стопено,
аз страшната си мантия обличах.
Жените нощем бягаха от мене.
Бояха се от мен. От грозотата.
И те от мен, и аз от тях се криех.
Но мислех си: „Ще дойде тя, едната,
и ще разтури страшната магия!“
И ти дойде. Прежали своята нежност.
От всички тях ти престраши се първа.
До съмнало ти милва таралежа
и израни ръцете си до кърви.
Ръцете ти ме галят толкоз ноци
и питам се със страх: „Кървят ли още?“

Ах, потърпи: бодлите бавно падат.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.